

Roklubbene på Hovedøya

I forhold til antallet gjenværende seilbåter ble masteskuret bygget ved Revierhavna med ledig kapasitet. Denne ble utnyttet av de to roklubbene innen foreningen, Arbeidernes Roklub av 1929 og Roklubben Ulabrand (senere Oslo Roklubb) av 1934.

I 50 års historien til Arbeidernes Roklub heter det: «klubbens tilholdsted var et leid mastehus på vestsiden av Hovedøybukta. Her kom også den neste roklubben innen AIF til, Oslo Roklubb.»

Beskrivelsen passer på RBs masteskur som ble reist i 1932, men her kan det dreie seg om en erindringsforskyvning. Roklubben som baserte seg på båtforeningsmedlemmenes egne robåter, fikk ingen scullere før i 1939 og hadde neppe behov for plass i masteskuret.

Det hadde derimot søsterforeningen Roklubben Ulabrand som hadde et annet rekrutteringsgrunnlag. Den ble stiftet for sjøfolk i land og andre politisk bevisste arbeidere uten egen robåt. Organisatorisk ble den knyttet både til AIF og til Seilklubben Ulabrand. Det første året baserte den seg på to livbåter som ble gitt av RB-medlemmet Thomas Olsen. I 50-årsberetningen for Oslo Roklubb heter det at: «Første regatta – livbåtroing – gikk mot våre venner i Arbeidernes Roklubb, hvor sistnevnte vant med 6 sekunder.» Da Seilklubben Ulabrand flyttet til sitt nye klubbhus på Høyerholmen i 1936, ble de organisatoriske båndene til roklubben brutt. Roklubben ble tilbake i masteskuret og skiftet navn til Oslo Roklubb.

Foreningsprofilen, med medlemmer uten egen båt, førte til at den alt samme år skaffet seg spesialbygde scullere, to firere, mens Arbeidernes Roklubb først fikk sin første sculler etter 10 års virksomhet, og etter at de flyttet inn i eget klubbhus.

Det antas at henvisningen til RBs masteskur i Arbeidernes Roklubbs 50-årshistorie har å gjøre med disse to firerene til Oslo Roklubb. Sannsynligvis ble de lagt på knekker i masteskuret, men siden medlemmers bruk av masteskuret ikke medførte særskilte gebyrer, ble ikke saken journalført i RBs styreprotokoll.

Intet i medlemsprotokollen tyder for øvrig på at det på noe tidspunkt var tale om noen leieavtale overfor roklubbene. Medlemmene i Arbeidernes roklubb var i utgangspunktet også medlemmer av båtforeningen, mens styret med den senere formannen, Anders Birkeland i spissen aktivt støttet etableringen av maritime AIF-lag (Arbeidernes Idrettsforbund). Birkeland var også formann i Sjømannsforbundet og i Seilklubben Ulabrand.

Med utgangspunkt i arbeideridretts- og romiljøet rundt masteskuret må dette ha satt sitt preg på hele foreningen, og det ble ytterligere forsterket av etableringen av et tredje AIF-lag: Arbeidernes motorbåtklubb i 1934. Også denne klubben hadde båtforeningen som utgangspunkt og tilholdssted.

Motorbåtklubben vokste raskt med nye medlemmer ved siden av båtforeningen og fikk egen havneplass innenfor oss i Hovedøybukta i 1936. Samtidig endret den navn til Arbeidernes Båtforening.

I 1938 flyttet begge roklubbene til sitt nye klubbhuset innerst i Hovedøybukta som Oslo kommune bygde etter forhandlinger med «Rokomiteén i AIF». Før flyttingen hadde det vært sterk vekst i begge roklubbene, særlig i Oslo Roklubb som hadde vokst til hele 225 medlemmer. Den raske veksten både i antall medlemmer og scullere førte til at dette klubbhuset ble for lite allerede før innflytting. Alt året etter, i 1939, fikk klubben kjøpt eget klubbhus på Hengseng, Bygdø, av Kongsgården.